

denne Sag, hvis man faar den realiseret, medføre en Bekostning ikke af 4,300,000 Kr., men rundt 8 Mill. Kr. Mod den Sag vil der naturligvis ogsaa til den Tid blive rejst den Indvending, at nu har man ofret overordentlig mange Penge paa Københavns Personbanegaards Forhold. Det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) nævnedes forleden Dag, da han talte om Paladser og Banegaarde, at Københavns Banegaard havde kostet 25 Mill. Kr. Nu mente det ærede Medlem ikke dermed Københavns Banegaard, men hele det dermed i Forbindelse staaende Anlæg: Boulevardbanen og alt, hvad dertil hører. Det ærede Medlem overskrider endda det Beløb, som det vilde dreje sig om, men for øvrigt skal jeg ikke indlade mig paa at stille meget vidtgaende Garantier i saa Henseende; jeg vil sige, at det Beløb, som blev bevilget, selvfølgelig ikke har slaaget til, og at Rigsdagen selvfølgelig, hvad den i hvert Fald vistnok delvis er bekendt med, maa være forberedt paa at se Forslag om yderligere Bevillinger til denne Sag, som for øvrigt ikke vil savne god Motivering.

Det ærede Medlem fra Mariager (H. P. Hansen) omtalte en lille Bevilling paa 25,000 Kr. paa § 15 til Sikringsforanstaltninger ved Gennemsejlingen af Hadsund-Broen og udviklede, at denne Bro burde gøres bredere. Jeg vil dertil sige, at det er sikkert ikke fornødent. Da Broen i 1904 blev bygget, var Dybden ikke 8 Fod, som det ærede Medlem angav, men 14, og jeg tvivler noget om, at denne Bro, som det ærede Medlem tror, er bygget efter Projektet af 1880; men det betyder i Virkeligheden ikke saa meget. Det, der for mig er Hovedsagen, er, at Broen i sin Tid blev overgivet Aalborg—Hadsund-Banens Direktion som en færdig Genstand til Drift. Driften skulde — det var Forudsætningen for Bevillingen — være Staten ganske utedkommende; ikke desto mindre har man Gang paa Gang henvendt sig til Staten for at faa den til at betale de Reparationer, som var fornødne paa Grund af Paasejlinger af Broen, og saa har man sagt: Disse Paasejlinger er Udtryk for, at Broen ikke er bygget saaledes, som den burde bygges. Dernæst blev der af Staten foretaget en Forbedring af det sydlige Løb, saaledes at Skibene ikke kan støde paa, og dette synes at være en fuldstændig god og rigtig Foranstaltning for det sydlige Løbs Vedkommende. Men Skibene er ikke tilfredse med kun at kunne sejle i det ene Løb; de sejler ogsaa i det andet Løb, og der er Forholdene ikke saa gode.

For nu at blive fri for flere Paasejlings-sager var det egentlig Hensigten at udfærdige et Ordensreglement, saa at de større Skibe kun kunde sejle i det Løb, som er sikret. Derimod protesteredes der selvfølgelig fra Skibsfarten, som forlanger Adgang til at besejle begge Løbene. For nu at faa Ende paa Sagen er det, jeg siger, at man hellere maa sætte det andet Løb i samme sikre Stand som det første Løb, saaledes at Besejlingen af Løbene er lige gunstig. Dertil vil udkræves en Bekostning paa 25,000 Kr.; det finder jeg, Staten endnu bør ofre paa denne Sag. Men saa bør det udtrykkeligt tilkendes, at hermed ophører Statens Interesse og Ansvar for denne Bros Vedkommende. Det mener jeg, det ærede Medlem bør støtte mig i; og det bliver da Aalborg—Hadsund-Banens Direktion, som faar med den Sag at gøre, og som ogsaa bør have det. Det er for øvrigt ikke rigtigt, naar det ærede Medlem tror, at der af Staten er ofret $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. paa denne Sag, der er ofret 60,000 Kr. (Modsigelse af H. P. Hansen). Ja, der staar jo: „Med en Bekostning af $\frac{1}{2}$ Mill. Kr.“

Det ærede Medlem udtalte sig imod den Fremgangsmaade, som Ekspropriationskommissionen af 13. Juli 1913 har anvendt i Frue Sogn i Ramsø-Tune Herred, hvor der skulde eksproprieres Jord til Sydbanen. Hvis de Herrer, som har foretaget denne Ekspropriation, er optraadt, som om de vilde sige: „Vi alene vide“, som det ærede Medlem udtrykker sig, er det imod deres bedre Vidende og sikkert ogsaa mod Beboernes Vidende, thi det er det karakteristiske ved denne Sag, at først kommer Ekspropriationskommissionen og tilbyder Lodsejerne en efter dens Opfattelse passende Betaling, men hvis Beboerne ikke synes, dette er nok, kommer der bagefter en Taksationskommission, som endelig bestemmer Summens Størrelse. Den første Kommission ved altsaa netop ganske præcis, at der kommer andre bagefter og vurderer i Stedet for den. Nu kan man naturligvis altid strides om, hvorvidt en saadan Ekspropriationskommission optræder med den fornødne Høflighed og Hensyntagen overfor de Personer, den kommer i Forbindelse med. Som det ærede Medlem vil indrømme, er det mig umuligt at vide noget om, hvad der i saa Henseende er passeret. Men det, som Folk i Regelen føler sig utilfredse med, er, at de faar for lidt for deres Jord. Det ærede Medlem siger nok, at det videre Forløb af Sagen er uden Betydning for